

Selvom du til målet når

Kommer der overhovedet nogen gode budskaber? Sjælen snor sig; er det godt at anden fase er i gang? Eller er det af det onde? Er det fx bedst for børnene og familierne og samfundssindet at udskolingen er i gang igen? Er det bedre end ingenting? Kan vi se på det lidt vi får og se det gode i det halvfylde glas? Splittede klasser, forkortede dage, frikvarter uden frihed. Vi må i al fald hjælpe det gode lidt på vej... Lidt er bedre end ingenting. Er det ikke?

Restauranterne må servere – og med lidt længere mellem bordene, ja så går det vel også. Hvis årsomsætningen kan løbes nær i mål, eller tabet minimeres. Det er bedre end ingenting, ikk'?

Bibliotekerne åbner – med mindre de ligger i kulturhuse, der ikke åbner. Men de knokler på på indersiden, så bøger alligevel kan fremskaffes. Så må det vente, det der med at snuse langs reolerne og falde over en gammel flamme, dér midt blandt alle de andre bøger. For udlån er dog åbent, og bøder får vi ikke for alt det, der har samlet støv derhjemme. Det er sikkert godt nok. Vel.

Grænserne åbner måske, og i hvert fald er de jo åbne mellem landsdelene. Det er dog vort Fædreland, og skønt er der i Strandkantsdanmark. Så pyt med at Paris blev aflyst. Og Berlin. Og turen med farmor. Det hele er der nok til næste år. Forhåbentlig også farmor.

Livet føles lidt som pelargonien i min stue. Den trives ikke inde, men tålte heller ikke rigtig den hede sol, da jeg forsøgsvist satte den ud. Nu lever den en mellemtilstand i strålerne gennem ruden, men langt fra den frihed, den trænger til. Sådan er det også i disse vores samfunds faser på vej mod frihed. Det lugter lidt af liv, men måske er det bare en mistbænk på overarbejde? Vi ved det ikke helt...

Måske står vi over for en sommer, hvor vi både vil have mel i munden og blæse? Hvor runde dage bliver til et vink på afstand, for dén dag skinnede solen ikke, så havesammenkomsten blev aflyst. Efter gæsterne have strøget skjorten. For aflyse ved slet ikke at invitere, hvem kan holde dét ud... Og da slår det mig... Det gode budskab er ikke i alle begrænsningerne, ikke i manglen eller i glasset, hvad enten det er halvt tomt eller halvt fyldt. Det gode budskab er i håbet. På dét lever vi.

Alle faserne bærer måske ikke fylden eller fuldkommenheden i sig selv; de er dog blot ét skridt frem mod håndtryk og nærhed og alt det meget andet vi ikke må endnu. Men faserne er, som når vi sætter papirskibe i åen. De kommer fremad. Faserne fører os fremad. Så selvom mailboksen svømmer over af fesne forslag, af aflysninger og elendige alternativer, så anstrenger jeg mig for at fæstne sjælen på den retning, der sættes. Måske kan vi ikke få det store bryllup i år, men vi kan dog blive gift. Det er alligevel noget. Måske kan vi ikke fejre det unge menneske med hele slægten, men vi kan værne om en særlig dag og give den mening og fylde alligevel. Det vil det unge menneske forstå at tage til sig og gemme i sit indre. Måske kan vi ikke rejse til den plet, vi kalder vores et sted på den fjerne klode, men vi er dog på den plet vi kalder hjem. Det er forhåbentlig det bedste sted at være?

Så selvom det er en fortsat ventetid og selvom vi ikke er i mål og selvom vi må være tålmodige; så er det hele godt nyt! I al fald for de mange. Nogen har det anderledes, det ved vi godt. Nogen er bange; med rette. Nogen er bekymrede; med rette. Nogen tror aldrig vi når i mål, men at verden for altid er forandret og det til det værre. For de fleste er fremtiden trods alt tegnet med håbets konturer.

Og ligesom min pelargonie, som må henslæbe lidt mere af sin tid under ikke-helt-optimale vilkår, så må vi, og som den, er også vi mestendels ok. Skolegang med kødelige kammerater er bedre end på Microsoft teams. Restauranter med afstand er bedre end endnu en dødsyng omgang pasta penne. Bibliotekarblandede bogposer fulde af overraskelser er bedre end ingen bøger. Meget bedre. Og at holde ferie derhjemme er ikke det værste vi har. Og en dag? Så er kaffen klar og målet nået og vi har levet midt i Verdenshistorie med stort V. Og de fleste overlevede. Det er de gode budskaber. Lad os tage afsæt i dem ind i morgendagen.

Skrevet af Caroline Kollenberg Thisted